

thinget ikke gaar ind paa, at der skal renoveres paa et vist Beløb af Kompensationen, bliver jo hele Forhandlingen af den Lov, hvorved Kompensationen skal staffles, fuldstændig ørkesløs og unyttig, affurat det Samme, som den ærede Ordfører sagde før, at omvendt for os vilde det jo blive ørkesløst at forhandle om Nedsættelser, naar vi ikke samtidig havde de andre Love til Forhandling. Det ene kan siges med maaste ligesaa megen Ret som det Andet. Det vil jo ogsaa være set af min korte Motivering af mit Forslag, at jeg er gaaet ud fra, at man, naar denne Sag kom tilbage til Udvalget, da igjen skulde give § 44 dens oprindelige Form og Indhold. Det er ogsaa blevet bemærket af den ærede Ordfører, men han har dertil knyttet en hel Del Bemærkninger, som jeg ikke kan tiltræde. Først er han gaaet ud fra, at den vilde blive staaende, det skal jeg nu ikke opholde mig ved, men senere er han kommen ind paa, hvad jeg har nævnt, at den skulde forandres, bringes tilbage igjen til dens første Form, og det skal jeg holde mig til. Hvis dette nu skete, siger han, kunde det jo være meget godt, men det vilde føre til, at man, naar Sagen atter kom tilbage til Folkethinget, da efter al Sandsynlighed der vilde bringe denne Paragraf tilbage til den Form, som man i Folkethinget havde vedtaget, og saa vilde Resultatet deraf igjen blive, at man i det eventuelle Fællesudvalg under Et vilde komme til at forhandle Kompensationsspørgsmaalet, baade hvad Størrelsen angik, og tillige hvad angik Maaden, hvorpaa Kompensationen skulde gives. Disse to Spørgsmaal vilde altsaa komme til Forhandling, og det mente han, at Fællesudvalget ikke vilde kunne magte. Denne Slutning kan jeg ikke følge ham i, jeg indser virkelig ikke, hvorfor ikke et Fællesudvalg skulde kunne magte disse Spørgsmaal. Man kunde f. Ex. tænke sig Muligheden af, at der var nedsat et Fællesudvalg først om Toldloven og saa om de tvende andre Love; det skulde jeg dog tro, at et Fællesudvalg kunde magte, og jeg kan derfor ikke indse, at det ikke skulde kunne magte dem, naar de kom under Et. Tværtimod, jeg vilde anse det for det Allerhøjeste, der kunde ske, om begge disse to Spørgsmaal, der ganske vist afhænge af hinanden i saa høi Grad, kom til Forhandling paa eengang i Fællesudvalget, thi da tror jeg virkelig, at man kunde tænke sig Muligheden af at naac en Overenskomst. Jeg skal imidlertid dog ogsaa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, naar det ved Sagens 3die Behandling her er udtalt af den høitærede Ordfører, at man vil vise Smødekommenshed, har man derved

paataget sig en Forpligtelse, og jeg tror, at det hele Høire endnu har paataget sig en yderligere Forpligtelse til Smødekommenshed. Det er ikke saalænge siden, at Høire udstedte et Manifest. Jeg var ikke selv med til at underskrive det, hovedsagelig af den Grund, at jeg ikke kunde komme til anden Overbevisning, end at jeg maatte frygte for, at det vilde blive et Slag i Luften. Jeg skal lade det staa ved sit Værd, hvad Resultatet er blevet. I dette Manifest staaer det imidlertid udtrykkelig udtalt, at Landstinget bestandig paa Sagens Forhandlingsomraade vilde vise al mulig Smødekommenshed. Det er altsaa et Løfte, som dette Things Høire ogsaa har paataget sig, og det forekommer mig, at der nu var en god Anledning for det til at indfri sit Løfte, thi det kan ikke negtes, at Folkethinget i Gjærningen har viist en Smødekommenshed, som endnu ikke er viist af Landstinget. Landstingets Smødekommenshed bestaar endnu kun af Løfter, og lad os saa indfri dem. Hvis nu det høie Thing vedtager den Beslutning, der er bragt i Forslag af Fler-tallet, stiller Sagen sig for mig afgjort saaledes, at det fra Folkethingets Side bliver betragtet som en ren Afbrydelse af denne Sag. Jeg tror neppe, at man kan tænke sig noget Andet, thi denne Beslutning indeholder en Betingelse, uden hvilken Landstinget ikke vil gjenoptage Forhandlingen om Toldloven, nemlig, at disse tvende Love om D- og Brændevinsstatten først skulle være behandlede af Folkethinget, forinden Landstinget vil give noget Svar paa det Spørgsmaal, som Folkethinget har stillet til det. At man skulde kunne faae Folkethinget til at underkaste sig denne Betingelse, tror jeg virkelig, man let kan blive enig om ikke kan ventes. Følgen af denne Beslutnings Vedtagelse vil altsaa upaatvivlelig blive den, at Sagen vil blive slaaet ihjel, at den vil blive strinlagt til ubodelig Stade for alle de store Interesser, der ere knyttede dertil, for Skibsarten, Agerdyrkingen og Industrien. De have saa overordentlig store Interesser i, at denne Lov bliver gennemført, og naar den høitærede Ordfører har dvælet saa længe og uførlig ved, hvor vanskeligt og ubehageligt det maatte blive for alle disse forskjellige Interesser at have en Lov svævende over Hovedet paa sig, om hvilken de ikke vidste, om den overhovedet traadte i Kraft eller ikke, kan jeg heller ikke følge ham i hans Anførselser derom; thi for det Første indser jeg dog ikke den absolute Nødvendighed, at selv om denne Lov alene blev vedtagen i begge Thing, den da skulde faae Kongens Sanction, og jeg indser nu i det Hele taget ikke, hvorledes man skulde kunne komme til en